

MENSEN UIT OEKRAÏNE

Op Dekkerswald in Groesbeek wonen zo'n vijftig Oekraïense vluchtelingen. Wie zijn zij?

▲ Anastasia Teslenko met haar dochtertje Anna (1). FOTO PAUL RAPP

'Liever vandaag dan morgen terug'

Anastasia Teslenko (26): „Gereisd had ik nog nooit. Dit is de eerste keer. Ik ken ook helemaal geen Engels. Nergens voor nodig, vond ik altijd. Nu weet ik wel beter en ik schaam me dood. „Dinsdag 23 februari was een dag als alle andere. Er werd wel gesproken over de Russische troepen aan de grens, maar bij ons in Dnjepr was alles rustig. De volgende ochtend om een uur of vijf schrok ik wakker door een harde knal. Vuurwerk, dacht ik even, maar het tijdstip klopte niet. Buiten niets te zien. Even bleef het stil, toen weer een knal, nog steeds niets te zien. Bij de derde knal liep ik naar het balkon en toen klonk er een explosie in de buurt van onze luchthaven. Ik woon er vlakbij. Verderop een vlam. Meteen ging ik onze documenten bij elkaar zoeken, maar het werd weer stil. We volgden het nieuws op de tv. Verder deden we nog niets.

„Rond 10 maart kwamen er familieleden uit Charkov over en die vertelden over de verwoestingen van huizen en winkelcentra daar. De stad lag in

puin, mensen schuilden in kelders. Op een gegeven moment begonnen bij ons in de stad elke ochtend bombardementen. We moesten het principe van twee muren aanhouden, dus in vertrekken schuilen zonder ramen en tegels. We zijn toen maar naar oma gegaan, die heeft een vrijstaand huisje met een kelder. Maar ja, haar huis staat in de buurt van een rakettenfabriek. Eng wel. Er sloegen steeds vaker bommen in vlakbij. Na drie dagen vonden we dat we weg moesten. Met mijn moeder, broer, mijn twee kinderen, verdere familie en twee vriendinnen, tien man in totaal, namen we de trein naar Chelm in Polen. Dat land zit vol, we konden er niet blijven. Na een paar dagen mochten we met een bus mee naar Nederland. Mijn tante zou er als arts kunnen werken, zeiden de begeleiders. Zij zit nu op een boot in Nijmegen. Stopte deze ellende maar. Mijn man en twee andere echtgenoten van ons groepje moesten blijven voor de verdediging. Terug naar Oekraïne? Liever vandaag dan morgen.”

– Rob Vunderink

► Open dag voor Oekraïense vluchtelingen en

Tolken en helpen bij de opvang

Maas en Waal heeft inmiddels twintig gastgezinnen met Oekraïense vluchtelingen. Ze ontmoetten elkaar zaterdag in Druten tijdens een open dag.

Loes Wijffels

Druten

Sylvie Smits uit Altforst vangt met haar gezin twee vrouwen uit Oekraïne op, een moeder en haar dochter uit Charkov. „Toen ik hoorde over de mogelijkheid om je aan te melden als gastgezin, heb ik meteen gereageerd. Onze kinderen offerden hun speelruimte op, zodat we de logees een zelfstandige woonruimte konden bieden.”

Het is een van de inmiddels twintig gastgezinnen in Maas en Waal. Afgelopen zaterdag ontmoetten ze elkaar in het Bondsgebouw in Druten. De eerste open dag is georganiseerd door Maurits Klaver en Sophie Hooymans, de kartrekkers in de regio. Het doel: de gasten welkom heten, elkaar ontmoeten en informatie uitwisselen. Er is een tolk en mensen van de gemeente en Vluchtelingenwerk zijn aanwezig. Folders in het Oekraïens geven informatie over de voedselbank en over gratis concerten en fietsen. Aan lange tafels vol Oekraïense hapjes zitten gevluchte moeders, kinderen en ouderen, wat timide, tussen hun gastgezinsleden. De vragen lijken vooral bij de laatsten te leven.

Hooymans reed twee keer met

een bus naar de Poolse grens en haalde twaalf Oekraïners naar ons land. Ze kwam in contact met Klaver, die bezig was met de opvang bij gastgezinnen in de regio. Nu is er een website en zijn er al heel wat contacten gelegd. Klaver: „Ik wilde vraag en aanbod zo goed mogelijk matchen. Ook kwamen er meteen veel vragen over medicijnen, verzekeringen, onderwijs, werk en geld. Ik ben zoveel mogelijk informatie gaan bundelen op de nieuwe website drutenvooroekraïne.nl. Wijchen werkt inmiddels mee en West Maas en Waal hopelijk ook snel.”

Hooymans: „We werken daarnaast aan begrip en aandacht voor deze vluchtelingen. Oekraïners willen hier graag iets nuttigs doen en niet gezien worden als zielig of profiteur. Velen hebben tot het bittere eind geprobeerd in hun land te blijven en willen het liefst zo snel mogelijk terug.”

In een caravan in een achter-

We zijn vrienden, ons huis, ons werk en onze dromen kwijtgeraakt

– Slavic Nesteruk, vluchteling

tuin in Puiflijk woont sinds kort het jonge stel Diana (22) en Slavic (38) Nesteruk uit Kiev. De twee vertellen in vlot Engels het bijzondere verhaal van hun vlucht naar Nederland.

Slavic runde een eigen meubelfabriekje in Kiev en heeft sinds juli 2021 een relatie met Diana. Komende zomer wilde hij haar ten huwelijk vragen. Maar het liep anders. Diana vertrok in december voor een paar maanden naar Otterlo om als nanny te werken in een Oekraïens-Nederlands gezin. Slavic zocht haar op en samen reisden ze door Europa. Terug in Kiev hoorde Slavic dat de oorlog was begonnen. „Ik wilde weggaan, maar moest misschien blijven om te vechten. Diana

ALVERNA/HUISSEN

Inspiratie is soms een boeddhabeeld van Xenos

De wereld ontkerkelijkt, dat ziet Jakob van Wielink ook wel. Toch hoopt hij met een boek over Jezus ook mensen te helpen die niet geloven.

Je mag het misschien niet hardop zeggen, zegt hij, maar Alverna heeft iets Brabants. En dat is waarschijnlijk een van de redenen waarom hij zich er zo thuis voelt. Jakob van Wielink werd geboren in Eindhoven, groeide op in Eersel en Valkenswaard en is katholiek. Maar, zo eerlijk is hij: „Als ik in Ede geboren was, was ik waarschijnlijk protestants of evangelisch geweest.”

En dat is het punt, zegt hij: dat maakt dus niet uit. „Andere geloven houden je een spiegel voor: wat geloof je eigenlijk zelf?”

Van Wielink is leiderschapscoach met een praktijk in het Dominicanenklooster in Huissen en geloof speelt een belangrijke rol in zijn leven. Hij heeft een boek geschreven met Henk Rothuizen, voorganger in een pinkstergemeente. Totaal andere manier van omgaan met het geloof, zegt hij. Maar ze delen een passie: Jezus.

Ja, *De Achtste Dag* is een religieus verhaal. Volgens Van Wielink hoeft dat niet uit te maken en kun je het ook goed lezen als je niet religieus bent. De wereld ontkerke-

lijkt, dat ziet hij ook wel. „In een tempo waarvan het je gaat duizelen. Tegelijkertijd zijn de kloosters volgeboekt met overnachtingen en is er een stortvloed aan spirituele boeken en tijdschriften. En mensen halen inspiratie soms uit tradities en stromingen duizenden kilometers hier vandaan.”

Met andere woorden: we gaan niet meer naar de kerk, maar ko-

► **Jakob van Wielink schrijft een religieus boek, maar hoopt ook mensen te raken die niet gelovig zijn**

pen wel boeddhabeeldjes bij de Xenos. „Ik wil daar geen aanmatigend oordeel over uitspreken. Maar het is wel jammer dat er zo'n rijkdom voor je voeten ligt waar je dan overheen stapt.”

In het westen en zeker in Nederland zijn we meer en meer gaan geloven in de maakbaarheid van het leven, zegt hij. „Maar op tal van plaatsen piept het en kraakt het. Je ziet het aan de geestelijke gezondheidszorg. Rouwtherapie: in elk dorp te vinden. Aan de ene kant is die professionalisering goed. Maar we zijn kennelijk ook verleerd ons te verbinden. Hoe kom ik tot dialoog?”

– Frank Houtappels

▲ Jakob van Wielink EIGEN FOTO